

BRANE MOZETIČ

Metulji

vsako noč samo poslušam v telefonu
tuja koprnenja, in na nebu
bombniki hrumijo v dalj, zjutraj
se zavlečem v omamo gledat barve neme.

zakaj drhtiš, otrok, se lomiš v krčih
sopeš, se dušiš, izgubljaš pulz
zakaj zapuščaš, saj ni nič, le sonce
s svojim svitom je oblilo zemljo.

slučajno sem pogledal proti zemlji
grape so se premaknile, reke izgubile
roke se pogreznile v močvirja
s sabo potegnile mesta za pristanek.

mostove so zamenjale brvi, po parkih
so grobovi, otroci delajo piščali
iz kosti in piskajo v večeru
kako otožna pesem o zginulih ladjah.

ko zaveje hlad, spustim metulje v sobo
tanke barve svile, lahen vetrič kril
ki z grozo se zazira vame in odpada
nosi čudna bitja, ki pustošijo za sabo.

ko obrnem stran, je prazna, ni besede
ni podobe, zvoka, ni spomina, rad bi
vrnil se na prejšnjo, a ne gre, rad bi
jo preskočil, a ni nič za njo.

velemesto, ki boli, trave stepe, ki skele
morje, ki te praska, ves nemir, ki žge
vodijo te v blazno željo, da bi ubijal
a se ustaviš, ugasneš luč in čakaš.

ko si se dotaknil gnezda črnih vranov
se preklala tla so, zemlja šla na dvoje
in na oni strani eno jajce kljuva, samo
dviga gromozanski kljun nad vse vesolje.

z reko bi spustil se v mesto
a na eni strani vojska, na drugi smrt
tu in tam kak štrcelj stene, čevelj
ali košček pisma z vetrom v dalj.

pred izložbo je na prodaj cela jata ptic
v strugi si otroci delajo ležišča
na zvonik razpel si kože in me vabiš
nem, krvav, razkosan v svoje taborišče.

pod ruševinami ležim in se sprašujem
me bo kdo našel, kdo iskal, sem sploh kdaj bil
kdaj bom, kaj niso vse samo koraki
ki se oddaljujejo nad travo, lahni.

dolga, nepregledna črta morja v mraku
in počasi se približa fant, kaže črne roke
rane po nogah, smejoč obraz, da zgine svet
vse, kar sem naredil, vse, kar sem imel.

kdo je ženska z rdečim ogrinjalom preko prsi
kaj z rokami krili, kaj ponuja iz čebra
da zakrivaš svoj izmučeni obraz, da polagaš
ji pred noge vse imetje, a se le reži.

kako je jutro tiho, ni grmenja bomb
ni živih ciljev, maček in drevesa prazna
na obrobju mesta volk sestradan, joče
s tacami se skrije, kot razleze se oblak.

večera ne dočakam, rečeš, vzameš prazno
knjigo, trgaš list za listom in jih mečeš
v reko, vsakemu zašepneš: nikdar več
kakor strela, ki nebo razpara.

sosedova družina zoglenela v kleti
nimajo obrazov, le zrnca fižola
pred seboj na mizi, in skoz okna gledajo
dehteče češnje, rdeče, vse hrustljave.

gledam na cesto, vse mrgoli, in tam
na robu ceste, med smetmi neki fant drhti
vse je že prepozno, v bolečini ga je vsak dan manj
skoz zarezo vidi se le pika, droben pesek, dolga plaža.

črna, gola bitja v pristanišču, nakladajo
razkladajo, se jočejo, smejiijo, vabijo
me k sebi, k svojim pesmim, k svoji smrti
naj preneham skrivati obraz v dlani, pozabim.

slišiš bobne v mraku, pridi v gozd, otrok
k opici in kači, nič ne rabiš iz vasi
pridi, rešil se boš svetih vojn, luči
za seboj boš pustil le prgišče bolečin.

glej, čez morje bližajo se ladje s petjem
s plesom, z divjimi zamahi, s črnimi očmi
pomendrale bodo solze, hrepenenje
vse bogove zaklenile v skrinje z dna morja.

v tistem svetu se rodiš, umreš, kot voda teče
in zbeگان odnašaš listje, včasih riba znajde
se ob tebi, da jo božaš, drugič jo pogoltnoš
brez ustavljanj, in odsevaš le nebo, nebo.

beli volkovi so prišli in prinesli slastno smrt
množice hitijo k njihovim čekanom
kri postane bela, cesta, mesto, sonce
v belo zemljo so zagrebli bel pepel.

zvečer, ko usipajo se bombe, množica ljudi
prepeva po mostovih, da jih brani
ti pa pred kaminom listaš knjige, kar prebereš
mečeš v ogenj in samo šepeteš: to je blaznost.

si predstavljaš, da si ljubil se v prostorih
ki jih ni več, da posedal si po trgih

se sprehajal po gozdovih, govoril jezike
se smejal in strašil otroke, ki jih ni več.

gledam poročila, zobljem čips in vsa ta kri
gre mimo mene, čudim pestrosti se, zeham
dokler me ne vrže iz tira drobna muha
seda mi na roko, glavo, v meni ubija mir.

najprej se obrne, srna, kot da bo zbežala
potlej klecne, skloni smrček k travi, jo poljublja
svet lahko se zavrti, z vlažnimi očmi
pusti se ubiti, kot da so le hude sanje.

sediš pred svojo sliko, črno-rdečo, brez moči
na stotine razklanih glav, kje roka, krik
pod drevesom prazno pregrinjalo, strt kozarec
in zakaj v kotu, čisto zgoraj, plav metulj.

ko bežiš ponoči, kdo ve kam, ko se skrivaš
niso volkodlaki, ne orkan, sovražna vojska
le oči, zažgale so ti hišo, ubile psa
in kdor te vidi, vrže kamen vate.

sosed seka glave, jih odira in pred hišo
razobeša kot lampijone, njihove nasmehe
širi z žebli, za oči nalepi svetle zvezde
ki svetlikajo se v noči kot kresnice.

navadi se, da poleg tebe beli volk
če je lačen, kdaj zaseka, da čekani, kri
kot od padle golobice kaplje v snegu
ko ti liže krila in te varuje v spanju.